

פעם יצאו נערות צעירות לשאוב מים בבאר הכפר ובזמן שמילאו את הכדים שלהן הן דיברו על אירוסים והחתונות המצפות להן. אמרה אחת "עוד מעט יגיע הדוד שלי עם מתנות הנישואין והוא יביא לי את הבגדים היפים ביותר שרק ניתן למצוא." אמרה שניה "והגיס שלי יבוא בקרוב ויביא לי את דברי המתיקה הטעימים ביותר." אמרה השלישית "בקרוב יבוא הדוד שלי עם התכשיטים היקרים ביותר." ורק היפה שביניהן ושמה בופולוצ'י נראתה עצובה, כי הייתה יתומה ואיש לא דאג לה לבן זוג ולחתונה. אך היא הייתה גאה מדי כדי לשתוק ולכן אמרה

"עוד מעט יבוא דוד שלי ויביא לי בגדים נהדרים, ממתקים טעימים ואבני חן יקרות ביותר." במקרה בקרבת הבאר ישב אדם שנראה כמו סוחר נודד שעבר בכפרים ומכר לנשי הכפר תמרוקים מסוגים שונים. למעשה הוא לא היה סוחר נודד אלא שודד דרכים, עשיר מאוד. הוא שמע את דבריה של בופולוצ'י ומאחר שיופיה והאומץ שלה מצאו חן בעיניו החליט לשאת אותה לאישה. למחרת הוא התחפש לאיכר עשיר, ובא אל בופולוצ'י עם מזוודות מלאות בגדים יפים, מזון טעים ותכשיטים. בופולוצ'י לא הופתעה מאוד כשראתה זאת והשודד הסביר לה כי הוא אחיו של אביה, נדד שנים רבות בעולם ועכשיו בא כדי לסדר את חתונתה עם אחד מבניו. בופולוצ'י האמינה לכל זה, ארזה את מעט חפציה ויצאה לדרך עם השודד במצב רוח טוב. אך כשהם הלכו בדרך שמעה פתאום עורב שישב על אחד העצים שקרא "בופולוצ'י חבל מאוד! את אבדת את עשתונותיך."

זה לא דוד שמוביל אתך אלא שודד שמטעה אתך. "דוד" קראה בופולוצ'י "הקריאה של העורב נשמעת מוזרה. מה הוא מקרקר?"

"שטויות" ענה השודד "כל העורבים בסביבה מקרקרים כך."

בהמשך הדרך הם פגשו בטווס שלמראה הנערה היפה התחיל לצעוק "בופולוצ'י! את אבדת את עשתונותיך, יפתי! זה לא דוד שמוביל אתך אלא שודד שמטעה אתך."

"דוד" קראה בופולוצ'י "גם הטווס הזה נשמע מוזר. מה הוא צועק?"

"שטויות" ענה השודד "כל הטווסים בסביבה צועקים כך."

בהמשך הדרך הם עבר לפניהם תן, שברגע בו ראה את הנערה התחיל לילל "בופולוצ'י! כמה חבל! מה את עושה כאן. זה לא דוד שמוביל אתך לחתונה, אלא שודד שמרמה אתך!"

"דוד" קראה בופולוצ'י "כמה מוזר מילל התן הזה. מה הוא אמר?"

"שטויות" אמר השודד "כל התנים מייללים כך

בחבל ארץ זה."

וכך המשיכה בופולוצ'י ללכת עם השודד, עד שהגיעו לביתו. ושם הוא אמר לה מי הוא ושהוא רוצה להתחתן אתה. היא בכתה מרות אך לא עזר לה דבר. הוא השאיר אותה בהשגחתה של אמו הזקנה, הו! כה זקנה!, ובעצמו יצא כדי להכין את הנשואים.

האישה הזקנה הייתה קרחה כבר לגמרי והתפלאה מאוד משערה של בופולוצ'י. ולבופולוצ'י היו באמת שערות יפות, מבריקות וארוכות, שהגיעו עד קרסוליה.

כשהזקנה הלבישה לבופולוצ'י את שמלת הכלולות שאלה "בתי, איך הצלחת לגדל שערות יפות שכאלה?"

ובופולוצ'י החכמה ענתה "זה אמי, שגרמה להן לגדול כך. היא שמה את ראשי במכתש קילוף האורז הגדול ובכל מכה של העלי הם נעשו ארוכות יותר ויותר. זו הדרך הטובה ביותר ולא מאכזבת לעולם."

"אולי זה גם יעזור לשערותיי לצמוח" אמרה הזקנה.

"אולי באמת!" ענתה בופולוצ'י הערמומית.
והאישה הזקנה, הו! כה זקנה! שמה את ראשה
במכתש ובופולוצ'י הכתה בראשה בכוח עד
שהזקנה מתה.
ואז בופולוצ'י הלבישה אותה בשמלת הכלולות,
הושיבה על כס הכלולות, שמה רעלה על פניה
והעמידה גלגל טוויה לפניה, כדי שהשודד, כאשר
יחזור, יחשוב שזו הכלה.
והיא בעצמה לבשה את בגדיה של הזקנה ויצאה
מהר מהבית. בדרך היא פגשה את השודד. הוא
הספיק בינתיים לגנוב אבני ריחיים כדי לטחון דגן
לנשף, ונשא אותם על ראשו. הוא לא הכיר את
בופולוצ'י בבגדי אמו וחשב שזו אשת כפר כלשהי,
כך שהיא יכלה להמשיך בדרכה הביתה בשלום.
בינתיים השודד הגיע הביתה, ראה את מי שחשב
לבופולוצ'י וביקש שתעזור לו להוריד את האבן.
כשהיא לא ענתה פעם ופעמיים כעס מאוד וזרק את
האבן עליה. רק אז התברר לו כי זו אמו המתה,
ושבופולוצ'י ברחה ממנו.
הוא כעס מאוד והחליט להחזיר את בופולוצ'י

לביתו.
בופולוצ'י הבינה שהשודד ירצה להתנקם בה ולכן
ביקשה מחברותיה שילינו אותה בביתהן מדי לילה.
אך אחרי זמן מה לא יכלה לבקש זאת יותר
והחליטה להעז ולישון בביתה, אך לקחה אתה
למיטה חרמש חד.
ואמנם בלילה הגיע השודד עם ארבע מחבריו. הם
מצאו את בופולוצ'י ישנה במיטתה, אחזו, כל אחד
ברגל אחת של המיטה, הרימו ויצאו מהבית
כשהשודד עצמו הולך לפניהם. אלא שבופולוצ'י לא
ישנה. כשעברו ביער היא אחזה בחרמש ובמכה
אחת כרתה את ראשיהם של שני הנוכלים שלרגלי
המיטה. עוד לפני שהמיטה נפלה ארצה בופולוצ'י
הסתובבה וכרתה בחרמש את ראשיהם של שני
הנוכלים האחרים. גם הם נפלו מתים. השודד
בעצמו נבהל נורא ובפחד גדול טיפס על עץ כמו
חתול בר.
"רד" קראה בופולוצ'י כשהיא מניפה את החרמש
"רד ותלחם אתי!" אך השודד לא ירד. אזי בופולוצ'י
אספה ענפים יבשים, שמה לרגלי העץ שעליו ישב

השודד, והדליקה את המדורה. מובן שגם העץ
התחיל לבעור, והשודד טיפס גבוה יותר ויותר, עד
שחנוק מהעשן הרב נפל לארץ ונהרג.
אזי בופולוצ'י הלכה לביתו של השודד ולקחה משם
את כל האוצרות, זהב, כסף ואבני חן שהוסתרו
שם, וחזרה אתם לכפרה. היא הייתה מאז עשירה
מאוד ויכלה לבחור לה חתן לפי רצונה.
כך נגמרו הרפתקאות של בופולוצ'י.